

בס"ד. ש"פ עקב, כ"ף מנחם-אב ה'תשמ"ז.

בלתי מוגה

ארץ הרים ובקעות למטר השמים תשתה מים¹, וידוע הדרוש ע"ז בלקו"ת פרשתנו (די חסידישע פרשה) בסופה², שמתחיל בשאלה [כדרך רוב הדרושים], דצריך להבין מ"ש למטר השמים, דהל"ל ממטר השמים. גם צריך להבין דלכאורה מהו השבח בכלל כמה שאומרים שארץ ישראל היא ארץ הרים ובקעות. ואף שבפשטות השבח בזה הוא ביחס לארץ מצרים שיצאו ממנה ישראל, וכמ"ש³ לא כארץ מצרים היא וגו', שארץ מצרים אין בה הרים ובקעות (וכמו שרואים במוחש), מ"מ הרי יש עוד ארצות אחרות בשאר גבולי ארץ ישראל שיש בהם ג"כ הרים ובקעות. וכמפורש בפ' מסעי⁴ בכיזור גבולות הארץ, שיש גבולות שהם ליד הרים שבחוץ לארץ (וכנראה במוחש), וא"כ מהו תוכן המעלה שבזה.

אך הענין הוא, דהנה נוסף למה שפסוק זה קאי בפשטות בארץ ישראל הגשמית, הרי ידוע מ"ש⁵ ארץ ארץ ארץ שמעי דבר ה', ומבואר ע"ז בתורה אור בתחלתו⁶, שיש ג' בחי' ארץ, כנס"י ותושבע"פ ומצוות, ונוסף⁷ לזה מבואר בכ"מ⁸ (ובמיוחד בשיחות כ"ק מו"ח אדמו"ר⁹) שעיקר תואר ארץ קאי על בני ישראל, וכמ"ש¹⁰ כי תהיו אתם ארץ חפץ, שכאו"א מישראל הוא ארץ חפץ שיש בו אוצרות של אבנים טובות ומעיין של מים חיים⁹, ולכן אומרים אל תבט אל מראהו¹¹ לפי שכל אחד הוא ארץ חפץ, אלא שיש מי שהאוצרות וכו' הם בגילוי אצלו, ויש מי שצריך לעבודה בשביל לגלות אוצרות אלו וכו'. ומכל זה מובן, דכשם שישנו ענין הרים ובקעות בארץ ישראל בפשטות, עד"ז ישנו ענין זה בישראל¹², היינו בעבודת כאו"א מישראל, ואדרבה, עיקר הענין הוא בישראל, ומזה משתלשל אח"כ בארץ הגשמית, ארץ ישראל כפשוטה.

וביאור הענין הוא (כמבואר בלקו"ת שם¹³ ובדרושי הנשיאים שלאח"ז¹⁴), דהנה ממ"ש הרים ובקעות לשון רבים משמע שיש ב' הרים ובקעות. דענין ההר הוא בחי' חותם בולט וענין הבקעה הוא בחי' חותם שוקע, וכמו שבחותם בפשטות הנה חותם בולט יש כנגדו חותם שוקע וכן להיפך, הרי

(9) אגרות קודש אדמו"ר מהור"י צ"ח ע' קפ. קפת. רפד. ח"ד ע' קיט. ח"ה ע' שמת. "היום יום" י"ז אייר.

(10) מלאכי ג, יב (הובא בלקו"ת פרשתנו יו, רע"ג).

(11) ל' הכתוב — ש"א טו, ז.

(12) ראה לקו"ת פרשתנו יו, סע"ג ואילך. אה"ת פרשתנו ע' תרל, ד"ה קטנתי שבהערה 2.

(13) יו, ד.

(14) אה"ת שם ע' תרכו ואילך. תרל, ד"ה קטנתי שבהערה 2.

(1) פרשתנו יא, א.

(2) יו, ג ואילך. וראה אה"ת פרשתנו ע' תרכו ואילך. ד"ה קטנתי דש"פ וישלח, ח"י כסלו תשכ"ג.

(3) פרשתנו שם, י.

(4) לר, א ואילך.

(5) ירמ' כב, כט.

(6) א, ג.

(7) ראה גם ד"ה קטנתי שבהערה 2.

(8) קה"ר עה"פ א, ד. אה"ת נ"ך (כרך א) עה"פ

מלאכי שבהערה 10 (ע' תקכח-תקטס). וש"נ.

מוכן שיש ב' הרים וב' בקעות. והענין הוא, דענין ההר קאי על עבודת האדם באהבת ה', שאהבה הוא ענין הרצוא והעלי' למעלה, חותם כולט, שמוזה נעשה ענין חותם שוקע למעלה, היינו בחי' הביטול (שבזה גופא יש ב' אופנים, אם הביטול הוא תוצאה של האהבה או שענין הביטול הוא פרט בהאהבה עצמה). וענין הבקעה קאי על יראת ה', שזה נעשה ע"י בחי' חותם כולט מלמעלה, גילוי האהבה והחסד מלמעלה, שזה גורם ליראה וביטול למטה, חותם שוקע, בקעה. וכמבואר באגה"ק¹⁵ שע"י גילוי החסד למעלה הנה כל הקרוב קרוב יותר ה"ה בטל יותר.

וזהו מה שממשיך למטר השמים תשתה מים, דע"י שהעבודה היא בשלימות בב' ענינים אלו דהרים ובקעות, אהבה ויראה, עי"ז למטר השמים תשתה מים¹⁶, ולא נאמר ממטר השמים, כי ישראל ע"י עבודתם הם המשפיעים למטר השמים, שנמשכים כל הגילויים למעלה בבחי' מטר השמים, היינו שהשמים יקבלו מהארץ, די"ל שזהו ע"ד המבואר¹⁷ בענין תחיית המתים שאז הנשמה תהי' ניזונית מן הגוף. ובפרט בההמשכות שלמעלה השייכים להארץ שבודאי זה נמשך ע"י עבודת ישראל למטה, ועי"ז נמשך בפשטות כארץ ישראל כפשוטה, שהיא ארץ הרים ובקעות, ולמטר השמים תשתה מים.

והנה ענין זה דלמטר השמים תשתה מים יהי' גם לע"ל, ואף שלא יהי' אז עסק כל העולם אלא לדעת את ה' בלבד (כמ"ש הרמב"ם¹⁸) ובפרט בני ישראל¹⁹ שיהיו חכמים גדולים כו'²⁰, מ"מ יהי' ענין של שדה וכרם, שהרי כתיב לע"ל ועמדו זרים ורעו צאנכם ובני נכר אכריכם²¹, דמזה שיהיו אכרים ועובדי האדמה מוכח שיהיו צריכים למטר השמים. ובזה תהי' המעלה הנ"ל דמטר השמים. ועוד זאת, דענין זה (דועמדו זרים גו') ישנו גם עכשיו דאף שעכשיו הוא הסדר דשש שנים תזרע שדך ושש שנים תזמור כרמך²², בכ"ז הרי אמרו רז"ל בגמרא²³ דכוזמן שישאל עושין רצונו של מקום מלאכתן נעשית ע"י אחרים, אלא בשלימות יהי' ענין זה לע"ל שאז לא יעסקו ישראל בעבודת האדמה, לא רק בשנת השמיטה אלא גם בשנת הקהל ושאר השנים, כי תהי' מלאכתם נעשית ע"י אחרים, אבל (כנ"ל) הרי יחד עם זה יהי' ענין עבודת השדה וכרם שהם יקבלו המטר מן השמים. וזה גופא יהי' למטר השמים, שהשמים יקבלו מהארץ. ויה"ר שיהי' כל זה בהרחבה ובשמחה ובטוב לבב ומתוך עונג

(19) ראה גם לקו"ש הדרן על הרמב"ם (משיחת י"א ניסן ואחש"פ) תשמ"ה.

(20) רמב"ם שם.

(21) ישע"י סא, ה.

(22) כהר כה, ג.

(23) ברכות לה, ב.

(15) ס"ב (ד"ה קטונתי). וראה גם ד"ה קטונתי שבעה ערה 2.

(16) ראה לקו"ת שם יו, ב. אוה"ת שם ע' תרל.

(17) ראה המשך וככה תרל"ז פצ"א-צב. ועוד.

(18) סוף הל' מלכים.

אמיתי, ובפרט שעומדים ביום השבת דכתיב כי²⁴ וקראת לשבת עונג, וכו' גופא בזמן דרעוא דרעוין²⁵, תכלית העונג, וכ"ז יהי' בקרוב ממש ובעגלא דידן ובמהרה בימינו ממש.

המשך חרס"ו ע' חקמג ואילך. המשך תער"ב ח"ב ע' איקכו ואילך. ועוד.

(24) ישע"י נח, יג.

(25) ראה זהר ח"ב פח, סע"כ. ח"ג קכט, א.